

og Sverrig (Hør.). Det var den Retning, som en aandsfuld Skribent i hine Dage betegnede paa følgende Maade: det er disse Folks Løsen: „fast Holsteen overbord, sur Slesvig fast til Stormasten og styr i Lø af Norges og Sverrigs Klipper.“ Jeg maa her erklære, at jeg ikke vedkjender mig dette Løsen; jeg har altid onsket, at der var en broderlig Enighed mellem Danmark og den skandinaviske Halv, men ikke at der var en Genhed. Jeg har med Hensyn til det andet Spørgsmaal altid været af den Mening, at Danmark ifølge sin ligesaa farlige som vigtige Beliggenhed maatte vel vogte sig for at skille sig af med om det var kun en eneste Fodbred Jord; jeg har derimod aldrig villet, at Holsteen skulde kastes overbord; jeg har end ogsaa ved enkelte Leiligheder mindet om Lauenborg; thi jeg mener, at selv det Mindste, der hører til Danmarks Rige, styrker Riget og skal derfor ogsaa ihukommese. Jeg maa derfor erklære, at jeg ikke fortjener den Sigte, som undertiden er gjort imod mig, at jeg skulde være eiderdauß; jeg har ikke deelt de Ansættelser, som dengang betragtedes som betegnende for de Eiderdauße, og jeg har heller ikke siden efter tilegnet mig disse. Naar en æret Taler igaar meente, at vi nu maaffee kunde begrave dette Ord, da maa jeg sige, at jeg som Præst dog vil tage i Betænkning at kaste Jord paa det, ja, at jeg vilde tage i Betænkning at være med til Begravelsen; thi, som den samme ærede Taler sagde, der er virkelig endnu Liv i dette Ord. — Han viste os jo selv tydeligt, at medens vor Hær i Septemberaaret 1850 fik Lov til at trænge Dyrøerne tilbage indtil Eideren, saa blev det den formæent at gaae over Eideren, og han antydede jo derved, hvad vi Alle vide, at Eideren er Tydslands Grændse. Altsaa: man stille Holsteen i hvad Forhold man vil til Danmark, man stille det i alle andre Henseender lige med Slesvig, den store Forskjel er der dog, at Slesvig har ingen Anden, som det tillige skal tage Hensyn til; men derimod har Holsteen og Lauenborg en anden Magt, som det skal tage Hensyn til, og saalange man ikke kan bevise mig, at en Halv er ligesaa god som en Heel, saa kan man heller ikke bevise mig, at Holsteen og Lauenborg kan høre saa nøie til Dan-

mark som Slesvig; thi Holsteen og Lauenborg skal dog, hvad enten det regnes for en Halv, eller man vil beregne Broken anderledes, tage Hensyn til Tydsland, til det store tydske Forbund, og kan altsaa aldrig blive saa nøie og inderlig forenet med os som Slesvig. Jeg veed nok, at der er adskillige Ting, som forene Slesvig med det tydske Forbundsland Holsteen; jeg kjender disse Ting, og den ærede Forsamling kjender dem vistnok ogsaa paa sine Tingre, lige fra Universitet, fra Biskopsanstalten i Kiel og til Daareanstalten i Slesvig. De kjende vistnok alle disse Ting, som forene Holsteen og Slesvig, og som disse Hertugdømmer have fælles; men der er ogsaa Ting, som Danmark har fælles med Slesvig, og netop fordi de Ting, som Holsteen og Slesvig have fælles, let kunne udøve en stor Indflydelse paa Stemningen i Slesvig, — navnlig vil jeg her nævne Universitetet i Kiel, som Hertugdømmerne have fælles, og som vistnok vil udøve ikke liden Indflydelse —, maae vi vistnok fra vor Side holde fast ved Alt, hvad vi have fælles med Slesvig, og deriblandt er ogsaa Arvesølgeloven. Den udøver en stor Indflydelse paa den Forbindelse, som er imellem Danmark og Slesvig. Vel hørte jeg den høitærede Justitsminister sige, at Slesvig stod i en Realunion til Danmark, og ikke i en Personalunion; jeg vil tillade mig derimod at oplæse nogle Pittringer af et Skrift, som vistnok er den ærede Rigsdag bekendt, da det har været omdeelt til Forffællige af dens Medlemmer, og deri — det er i Geheimarchivar Wegeners Bog — staaer Pag. 18, at „Incorporationsacten blev dengang ikke consequent gennemført, og man ansaae Kongelovens Arvesølgelove, Hylvingen secundum tenorem Legis Regiæ, for et stærkt Baand nok. Man agtede det dynastiske Baand for stærkere end det statsretlige.“

Formanden: Jeg maa gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at det ikke er tilladt at oplæse af trykte Skrifter.

Møller: Man vil deraf see, at det dynastiske Baand ikke der bliver betragtet som det Bindende, og at altsaa det Personelle ikke er ligeegyldigt her. Sagen kan vistnok heller ikke af dem, der ere hjemme i Historien og Stats-